SVOBODA СВОБОДА

UKRAINIAN DAILY — УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

Пам'ятаймо про Україну!

VOL. CI. No. 27. JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, FEBRUARY 10, 1994. CENTS 25 ЦЕНТІВ ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 10-го ЛЮТОГО 1994. Ч. 27. РІК CI.

ЕВРОПА ПІДТРИМУЄ УКРАЇНУ

Київ (УНІАР). — Тут 7-го лютого у пресовому центрі Міністерства Закордонних Справ України повідомили, що Европейська спільнота позитивно відгукнулася на зняття Верховною Радою України застережень до ратифікації договору Старт-1.

У газетах „Файненшенл Таймс" і „Волл Стріт Джорнал" 4—5-го лютого зазначено, що представники Европейської економічної спільноти (ЕЕС) заявили про готовість до більш тісних політичних і економічних зв'язків з Україною. Вони найближчим часом запропонують Україні поширений договір про співпрацю.

Уряд Великобританії видав заяву, в якій привітав рішення Верховної Ради України ратифікувати договір Старт-1 і схвалив тристоронню заяву президентів України, ЗСА та Росії щодо роззброєння. Як сказано у заяві, уряд Великобританії готовий надати Україні гарантії безпеки і технічну допомогу для розкомплектування застарілих ракет. Рішення українського парляменту, сказано в документі, полегшить включення України в процес європейської співпраці.

Міністер закордонних справ Анатолій Зленко 8-го лютого прибув до Брюсселю з візитою, де, можливо, підпише документи про приєднання України до угоди „Партнерство для миру". Пізніше виїде до Мадриду, де зустрінеться з головою уряду та міністром закордонних справ Еспанії з метою переговорів про поширення контактів.

У вівторок, 8-го лютого, Президент України Леонід Кравчук виїхав до Литви в супроводі виконуючого обов'язки прем'єр-міністра України Юхима Звягільського, міністра зовнішніх економічних зв'язків Олега Слєпічева, міністра національностей і міграції Олександра Ємця, першого заступника міністра закордонних справ Миколи Макаревича та голови Національного Банку України Віктора Ющенка.

Делегація Европейської ради прибула до Києва з метою вивчення можливостей вступу України до Ради Европи.

УКРАЇНА ПРИЄДНАЛАСЯ ДО „ПАРТНЕРСТВА ДЛЯ МИРУ"

Брюссель, Бельгія. — Україна стала першою країною Співдружности Незалежних Держав, що приєдналася до програми „Партнерство для миру". На церемонії у головній квартирі Північноатлантійського оборонного союзу цей документ, який передбачає розвиток військового співробітництва між НАТО і його новими партнерами на сході континенту, від імени українського Уряду підписав міністер закордонних справ Анатолій Зленко.

Він вітав відкритий характер програми і відсутність в ньому намагання „провести в Европі нові лінії поділу". Україна, підкреслив А. Зленко, розглядає „Партнерство для миру" як крок, який буде сприяти налагодженню політичного і військового співробітництва з НАТО на рівній і недискримінаційній основі. Здійснення цієї програми буде також сприяти розвиткові регіонального співробітництва між новими демократіями і зміцненню довір'я між ними.

Заступник генерального секретаря НАТО Сержіо Баланчіно підкреслив, що „Партнерство для миру", яке включає спільне військове плянування, проведення спільних маневрів і операцій для підтримання миру, підніме відносини між його учасниками на новий рівень. Воно також передбачає проведення консультацій на випадок, якщо один з цих учасників буде відчувати загрозу своїй територіяльній цілісності, політичній незалежності або безпеці.

З моменту прийняття програми „Партнерство для миру" головами держав і урядів країн НАТО на брюссельській зустрічі у січні цього року її вже підписали Румунія, Литва, Польща, Естонія і Мадярщина.

Р. Караджіч погоджується на компроміс

Женева, Швайцарія. — Голова боснійських сербів Радован Караджіч виявив готовість почати переговори про укладення сепаратного миру в районі Сараєва, що повинно стати одним з компонентів широкої програми врегулювання боснійської кризи.

Заява Р. Караджіча прозвучала після його переговорів з лордом Дейвидом Овеном — співголовою мирної конференції у справі Боснії. Як вважають журналісти, під час зустрічі Д. Овен попередив Р. Караджіча, що якщо він не піде на поступки, боснійським сербам загрожують бомби і ракети авіяції НАТО.

Незабаром після переговорів зі сербським лідером Дейвид Овен і його колега Турвальд Стольтенберґ офіційно заявили, що Караджіч згідний на компроміс. На думку дипломатів-миротворців, така заява допоможе уникнути рішучого втручання Заходу в конфлікт.

Ще вліті минулого року миротворці запропонували демілітаризувати район Сараєва і передати його під контролю ООН терміном на два роки. Боснійський уряд погодився на цю умову, а серби спочатку підтримали пропозицію Овена — Стольтенберга, але в грудні минулого року відмовилися від неї.

У згаданій заяві говориться: „Заради того, щоб у Сараєві нарешті запанував мир, боснійські серби готові почати переговори, щоб район Сараєва був демілітаризований і переданий під контролю ООН". Площа району становить коло 1,000 квадратових кілометрів. Деталі цієї угоди будуть вироблені на черговій зустрічі учасників конфлікту, яка запланована на наступний четвер, 17-го лютого, у Женеві.

Л. БЕНТСЕН ЗАХИЩАЄ ПРОЄКТ БЮДЖЕТУ В КОНҐРЕСІ

Вашінгтон. — Як інформує агентство Ассошіейтед Пресс, виступаючи у вівторок, 8-го лютого, в бюджетному комітеті Палати Репрезентантів, секретар департаменту фінансів Ллойд Бентсен підкреслив, що запропонований президентом Биллом Клінтоном бюджет на 1995 рік сприятиме зменшенню дефіциту і покращенню життєвого рівня в країні. Як відомо, проєкт передбачає скасування 115 застарілих соціяльних програм, а натомість збільшення видатків на боротьбу зі злочинністю, на освіту і професійний перевишкіл безробітних. Особливу увагу Л. Бентсен звернув на те, що значні обмеження видатків, які у висліді зменшать дефіцит федерального бюджету до 176 біл. дол. (найнижчий рівень за останні шість років) стали можливі завдяки тому, що „механізм американської економіки знову набирає обертів".

Л. Бентсен став першим представником Адміністрації, який виступив у Конґресі з приводу нового бюджету. Після нього мають виступати керівник бюджетного бюра Леон Панетта і старший економічний дорадник президента Дора Тайсон.

Новий проєкт бюджету зазнає критики з боку обох партій. Демократів не влаштовує намір президента Б. Клінтона скасувати такі соціяльні програми, як професійний вишкіл дітей з малозабезпечених родин, безкоштовна медична допомога для індіянців і будівництво домів для старих людей.

Тим часом республіканці вважають, що заплановане бюджетом зменшення видатків не є достатнє. Член бюджетного комітету Палати Репрезентантів, республіканець з Огайо Джан Касіш заявив: „Адміністрація не скористалася можливістю справді зменшити видатки і не спромоглася кардинально змінити бюджет. Білий Дім хоче здійснити величезне зменшення оборонного бюджету, тому пропонується чисто символічне зменшення соціяльних програм". На думку Д. Касіша, навіть у такому „підлакованому" вигляді проєкт буде відкинутий Палатою Репрезентантів.

Ухвалено концепцію відродження українського села

Київ (Р. Руденко). — Тут 4-го лютого Верховна Рада України схвалила Концепцію національної програми відродження селянських господарств.

У програмі передбачено встановлення багатоукладного сільського господарства, проведення аграрної реформи, розподіл землі та основних виробничих фондів, акціонування колективних і державних підприємств, їх взаємну інтеграцію з харчовою і переробною промисловістю та обслуговчими галузями. Передбачається скасування мораторію на продаж землі. Однак це рішення залежить від майбутнього складу Верховної Ради.

На сесії депутати ухвалили також закон про правний статус чужоземців, що надає право займатися інвестиційною, зовнішньоекономічною та іншими видами підприємницької діяльности. Верховна Рада ратифікувала пакет міжнародних документів, серед них: консульську конвенцію між Україною і Росією з 1993 року, договір між Україною і Польщею про правні відносини, конвенцію Міжнародної організації праці ч. 2 про безробіття, конвенцію про захист Чорного моря від забруднення тощо.

Наступні два тижні депутати працюватимуть у постійних комісіях, а пленарні засідання 9-ої Сесії відновляться 22-го лютого.

В Україні

(Інформації УНІАР)

КИЇВ. — Національний банк України надіслав регіональним управлінням пояснення щодо розмірів статутного фонду комерційних банків. Мінімальний розмір статутного фонду для новостворюваних банків постановою правління НБУ з 21-го грудня 1993 року встановлений в сумі рівному 3 міл. екю — грошової одиниці, яку використовують в Европейській економічній спільноті. Від 1-го лютого 1994 року припинилася реєстрація банків із статутним фондом, який не досяг встановленого рівня.

ХАРКІВ. — За даними обласного центру затруднення, протягом 1993 року його послугами користувалися 17,810 осіб. На початок 1994 року в області офіційно зареєструвалися 810 безробітних, однак, як що взяти до уваги приховане безробіття, то число безробітних на Харківщині сягає 100,000 осіб.

ЛУЦЬК. — Тут відкрито школу шляхетних панночок, ідея створення якої належить голові місцевого відділу Союзу Українок Любові Ганейчук. Тридцять дівчат, віком від 10 до 14- років, навчаються тут у дві зміни. Заяви від бажаючих навчатися продовжують надходити. Навчання триватиме п'ять років. У програмі навчань: іноземна мова, історія, народознавство, ритміка, поетика, музика, культура мови, ведення домашнього господарства. Викладачі працюють безплатно і мають намір перетворити школу на гімназію чи ліцей, але економічного підґрунтя для цього практичного нема. Приміщення їм надано в Інституті Удосконалення Вчителів. Місцева філія „Екомбанку" виділила лише шість мільйонів карбованців, органи влади — два мільони. Організатори школи розраховують на допомогу спонзорів.

ЛЬВІВ. — Тут почав виходити християнський молодечий часопис „Вірую", засновником і видавцем якого є організація „Українська молодь — Христові". Нове видання офіційно благословив голова Української Греко-Католицької Церкви Кардинал Мирослав Іван Любачівський. У першому числі опубліковано виступ керівника організації „Українська молодь — Христові" Ігоря Матушевського, інтерв'ю з директором Інституту історії Церкви Гарвардського університету Борисом Гудзяком, соціологічні дослідження про поширення релігії серед молоди та багато інших матеріялів.

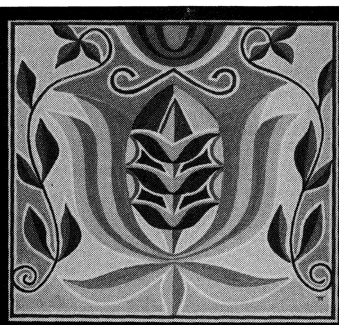
ІВАНО-ФРАНКІВСЬКЕ. — Голова Постійної комісії Верховної Ради України з питань економічної реформи і управління народним господарством Володимир Пилипчук зареєструвався як кандидат на народного депутата України від 196 округи Івано-Франківського. Він має дев'ять конкурентів. Під час зустрічі з колективом Прикарпатського Університету В. Пилипчук виклав свої погляди на ряд економічних проблем і висловив стурбованість економічним курсом теперішнього Уряду, який, на думку Пилипчука, має неринковий характер.

Вже розсилається ювілейний Альманах УНС

Джерзі Сіті, Н. Дж. (О. К.). — Ювілейний Альманах УНС на 1994 рік вже розсилається усім передплатникам. Його зміст широкий і у більшості присвячений 100-річчю Українського Народного Союзу.

Прикрашений обкладинкою роботи мистця Богдана Титли, Альманах має на першій сторінці відзнаку УНС у змодернізований формі мистця Любарта Ліщинського, а відтак гимн УНС із нотами музики, яку скомпонував відомий музик Михайло Гайворонський.

Перша частина Альманаху посвячена епохальному ювілею — 100-річчю УНС і розпочинається словом голового предсідника Уляни Дячук. Далі слідують статті і поезії про УНС і його провідників пера Миколи Руденка, д-ра Осипа Кравченюка, Степана Куропася, Любови Коленської, Івана Кедрина, Ольги Кузьмович, Василя Дідюка, а доповнює їх стаття Омеляна Твардовського про 70-річчя „Чорноморської Січі", уривок з поеми Тараса Шевченка — патрона УНС і гимн Леоніда Федорука „Слава Україні".

У другій частині Альманаха вміщені інформації статті про 60-річчя „Українського Тижневика" англійською мовою пера головного редактора Роми Гадзевич та співробітників Романа Вороновича і Андрія Винницького.

У третій частині п. н. „Патронові УНСоюзу — Батькові Тарасові у його 180-ліття" містяться дві статті Бориса Олексюка та Володимира Барагури, та вірш Ірини Дибко і уривок з поеми Т. Шевченка.

В кінцевому розділі Альманаха находяться статті д-р Тамари Булат, інформація статтія Сергія Мироненка про працю адміністрації „Свободи" та „Українського Тижневика" та вкінці белетристична частина.

(Закінчення на стор. 3)

У СВІТІ

ПОГІРШИЛАСЯ СИТУАЦІЯ на півдні Ливану. Вже декілька днів не припиняється гарматний дуель між ізраїльською армією і бойовиками проіранської групи Гезбола. Бойові дії почалися після того, як з неділі на понеділок, 7-го лютого, терористи із засідки вбили чотирьох ізраїльських вояків, а відтак стали обстрілювати з мінометів варти ізраїльської армії у буферній зоні. У відповідь ізраїльські літаки скинули бомби на бази Гезболи в південному Ливані і сім разів атакували їх з повітря штурмовиками. Стало відомо, що на боці Гезболи виступає ливанська армія. Спостерігачі пов'язують провокації Гезболи з початком нової рунди ізраїльсько-палестинських переговорів.

ІРАНСЬКІ ОРГАНИ безпеки арештували 20 осіб, причетних до атентату на президента країни Алі Акбара Гашемі-Рафсаджані. Змовники, які спробували вбити президента 1-го лютого, під час святкування 15-річчя ісламської революції в країні, нібито належать до „лівої політичної організації". Іранські газети оприлюднили заяву духовного лідера Алі Гаменеї, який стверджує, що „існує змова сатанинських держав, спрямована на знищення найбільш авторитетних мусульманських державних і релігійних діячів".

В ТБІЛІСІ засуджено до 15 років тюремного ув'язнення 21-річного Анзара Шармадзе, який в серпні минулого року пострілами з автомата вбив американського громадянина Фреда Вудрафа. На думку суддів, вбивство не було політичним — А. Шармадзе застосував зброю, не знаючи, хто їде в тому авті, з метою пограбування.

В СОМАЛІЙСЬКОМУ місті Байдоа, в центрі країни, терористи підклали бомбу в будинку місцевого відділу американської гуманітарної організації „Ворлд Вижен". У висліді вибуху поранено двох працівників, вщент знищено будинок. Це вже не перша подібна акція щодо доброчинних товариств і гуманітарних агенцій в Сомалі, що змушує їх залишити цю неспокійну країну. З Байдоа вже поїхала ірляндська організація „Консерн" і американський Міжнародний медичний корпус.

НОВИМ, 10-ИМ З ЧЕРГИ, президентом Фінляндії став на наступні шість років соціял-демократ Марті Аґтісаарі. Він є професійним дипломатом і дотепер представляв свою країну за кордоном. Головою парляменту вибрана Ріїта Восукайнен — перша в історії фінського парляментаризму жінка, яка зайняла другий в державній ієрархії країни пост. Р. Восукайнен належить до консервативної Національної коаліційної партії.

ДВАНАДЦЯТЬ південноафриканців стали жертвами терористичної акції, здійсненої в неділю, 6-го лютого, в передмісті Річмонду, провінція Наталь. Озброєна автоматами 20-членна група протягом семи годин чинила криваву розправу в районі, де мешкають переважно прихильники Африканського національного конгресу. Від куль терористів загинуло шестеро дітей. В минулому році у висліді постійних збройних сутичок між бойовиками АНК і членами зулуської партії Інката в Південно-Африканській Республіці загинуло 2,000 осіб.

В НЕДІЛЮ, 6-ГО лютого, в єгипетському місті Асіюті терористи вбили 46-річного генерала Амра Гасана Мустафу, який керував поліційними підрозділами спеціяльного призначення. На думку міністерства внутрішніх справ, вбивством А. Г. Мустафи ісламські бойовики помстилися за рішуче наставлення генерала щодо мусульманських екстремістів. Відомо, що в південноєгипетських провінціях від їхніх рук у минулому році загинуло понад 200 осіб, в тому числі 70 армійських і поліційних офіцерів.

ПРЕДСТАВНИКИ Асоціяції фармарських і сільськогосподарських кооператив Росії заявили в Москві на пресовій конференції, що новий російський парлямент гальмує проведення радикальної земельної реформи. Згідно з офіційною статистикою, російські фармери тепер володіють лише шістьма відсотками колгоспних і радгоспних земель. Депутат Державної Думи Владімір Грицай, який є адвокатом фармерів Кубані, сказав, що в новому парляменті переважає „теорія дачно-городного соціялізму", в основі якої лежить теза, що сучасний стан сільського господарства Росії не дозволяє запровадити приватну власність на землю.

В АМЕРИЦІ

ВЖЕ ДОВШУ хвилю президент Билл Клінтон намагається спокійно та розважливо підходити до подій у Боснії і Герцеговині. Він всякими способами хоче оминути втягнення ЗСА у цей конфлікт країн колишньої Югославії. Ті, які підримують його політику називають це обережністю, але критики такого підходу закидають йому вагання і просто нерозуміння цієї ситуації. Тепер, коли на телевізійних екранах цілого світу появилися картини кривавої масакри цивільних громадян у Сараєво, застосовувана досі політика ЗСА починає мінятися з години на годину. Це страшне кровопролиття в суботу, 5-го лютого, невинного населення таки проломило байдужість пересічного американського громадянина. І це на думку багатьох є тією вказівкою для Президента, щоб таки щось конкретного в цій справі вирішити.

УРЯДОВЕЦЬ Департаменту оборони і керівник групи американських дослідників у В'єтнамі, що займається долею американських вояків, які пропали безвісти уважає, що відтягнення президентом Биллом Клінтоном 19-річного торговельного ембарго буде добрим впливом на кращу співпрацю з офіційними чинниками в Ганої. Полковник Джан Крей зробив ці свої завваження після відбуття похоронної церемонії на ганойськім летовищі Ной Бай, де в'єтнамські чиновники передали тлінні останки 12 американців, загиблих у війні.

УРЯД ПРЕЗИДЕНТА Билла Клінтона у понеділок, 7-го лютого, підтримав законопроект про заборону курити в корчмах, крамницях і інших будинках і підприємствах, до яких має доступ загальна публіка. Крім того, цей законопроект має також підтримку останніх шести генеральних лікарів ЗСА із Урядів чотирьох республіканських і двох демократичних президентів. Якщо цей законопроект буде схвалено, то курити буде заборонено дослівно в усіх для публіки доступних будинках, до котрих входить хоч раз в тижні десять людей. Проти цього законопроекту виступив Чарлз Вітлі з Тютюнового інституту, що представляє великі тютюнові компанії в ЗСА.

МИНУЛОГО РОКУ один з найстарших щоденників у ЗСА, „Ню Йорк Пост", перейшов цілий ряд кризових ситуацій. Виручив занепадаючу газету відомий міжнародний мільйонер австралієць Руперт Мирдок, який купив банкрутуючий часопис. У понеділок пост нового видавця перебрав Мартін Сінгермен, який сказав, що власник газети Р. Мирдок вирішив вкласти мільйони долярів для купівлі нового обладнання, щоб щоденник друкувати в кольорах. Крім того, він згадав також і про інші зміни у цілому видавничому комплексі „Ню Йорк Посту" — перенесення головної кватири з долини міста в середмістя Ню Йорку. М. Сінгермен також підкреслив і те, що в наступних місяцях газета буде зацікавлена у нових працівниках з кожної ділянки, починаючи від журналістів і кореспондентів до телефоністів.

ЗАПРОПОНОВАНИЙ президентом Биллом Клінтоном державний бюджет для тристейтової околиці Ню Йорку, Ню Джерзі та Конектикат не приніс сподіваної допомоги. Запропоновано великі зменшення фондів на такі важливі програми, як допомога незаможним для опалу мешкань і допомога для публічної транспортації, а збільшено дотації для програми „Гед старт" — підготови дітвори до передшкілля, програми перекваліфікування, допомога бездомним, лікування тих, які хворіють на АІДС і відновлення Пенсильванійської залізничної станції в місті Ню Йорк.

ЗАСТУПНИК ДИРЕКТОРА Федерального банку валютних резерв Дейвид Маллінс вже 14-го лютого відходить із цієї посади. Його резиґнацію прийняв до відома президент Билл Клінтон. Залишивши державну службу, цей 47-літній економіст має намір стати одним із керівників великої інвестиційної корпорації.

SVOBODA СВОБОДА
UKRAINIAN DAILY УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК

FOUNDED 1893

Svoboda (ISSN 0274-6964) is published daily except Sundays, Mondays, and holydays by the Ukrainian National Association, Inc. at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Svoboda: (201) 434-0237 UNA: (201) 451-2200

Бюро УНС у Вашінґтоні:
(202) 347-UNAW; (202) 347-8631 (факс.)

Postmaster: Send adress changes to:
"Svoboda", 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302
Tel. (201) 434-0237, (201) 434-0807, (201) 434-3036

Second Class Postage paid at Jersey City, N.J.

Передплата на рік $40.00, на півроку-$22.00, на 3 місяці-$12.00. Для членів УНСоюзу $15.00 річно. За кожну зміну адреси-$1.00. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

Статті і дописи підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріали. Незамовлені матеріали повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою.
За зміст оголошень Редакція не відповідає.

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Нелеґальні іміґранти в Америці

Скільки їх є — один Господь знає. Нема докладної офіційної статистики, здогадуються тільки, що таких іміґрантів, які підходять під категорію „нелеґальних" — є мільйони. Америка взагалі є країною іміґрантів, на Статуї Свободи пишається напис із запрошуванням сюди „всіх голодних і бездомних". Окрема Служба іміґрації і натуралізації постала дуже пізно, бо в добі „Дикого Заходу". У добі воєн з індіянами не було для іміґрації чужинців ніяких обмежень і щойно в новітній добі історії Америки почали встановлювати „квоти" для різних категорій чужинців, які хотіли дістатися сюди.

Ніяка інша країна у світі не має такої притягаючої сили, як Америка, до якої, як мусулмани до Мекки, прагнуть прибувати люди різних рас, віровизнань і національностей. Нелеґальні іміґранти, які напливають до Америки без пашпортів і консулярних віз, стали важкою проблемою не так навіть для світу праці, як для органів безпеки. Американські робітничі спілки є ворогами всіх іміґрантів, бо також ті, які приїздять на відвідини до рідних чи приятелів, переступають визначений їм термін перебування і працюють, щоб заробити гроші і вертатися згодом до батьківщини — є поважними суперниками для безробітних американців: вони погоджуються працювати за платню нижче офіційної норми і вони не вимагають від працедавців ніяких забезпечень. Але власті дивляться на таких людей крізь пальці, бо вони не попадають у конфлікт з поліцією. Що інше нелеґальні іміґранти, які підсилюють світ злочинців, торгівців наркотиками, стають членами зорганізованого злочинства („мафій") та різних банд, відомих як „ґенґи".

Відомо, що злочинство в Америці стало проблемою число 1. У різних переведених опитах люди вказують на пошесть злочинів, як найбільше зло, яким повинні займатися Уряд і Конґрес. В останніх роках вулиці Бруклину і Бронксу стали небезпечною для прохожих джунґлею і в останніх роках множаться випадки вбивства малолітніми малолітніх, або вбивство дітьми своїх батьків. Зріст злочинів у Ню Йорку став однією з причин, що в листопадових виборах у минулому році новим посадником став республіканець Рудолф Джуліяні, колишній прокуратор, який кандидував під гаслом „Безпечних вулиць". Ця сама проблема існує в інших кількамільйонових містах, як Чикаґо, Лос Анджелес, Сан Франсіско й інші. Генеральний прокуратор Дженет Ріно розпочала наради над способами, як припинити наплив нелеґальних іміґрантів головно з Мехіко. Між ЗСА і Мехіко існує суходільний кордон довжиною 2,200 миль без ніяких природних перешкод.

Жертвою масового напливу відтіль нелеґальних іміґрантів мехіканців паде в першу чергу Каліфорнія і Ріно почала нараджуватися не тільки з членами причетних комісій і підкомісій Конґресу, але й з каліфорнійськими властями. Виринула зразу ідея збільшення числа змоторизованих патруль та загострення кар для таких іміґрантів, що допускаються різних злочинів. У Сан Франсіско і Ню Йорку існує проблема масового приїзду китайців, які „всякають" у тамтешні „китайські міста", де створилися грізні „ґенґи". Окрему проблему становлять втікачі з комуністичної Куби, які стали вже національною більшістю і в деяких частинах Фльориди. Вони здебільшого переходять процес переслухування фахівцями зі Служби іміґрації і натуралізації,як політичні втікачі від режиму Фіделя Кастра, але недавні голосні вбивства европейських туристів на Фльориді вказали, що той стейт з чудовим кліматом, став прибіжищем також злочинного елементу.

Боротьба з отим лихом вимагає велетенських заходів. Іміґранти всіх родів і відвідувачі, між ними численні земляки з України, переконані, що кожний „американець" — мільйонер. Але не здають собі справи скільки коштує так-сяк пристойне життя в Америці і як важко треба тут працювати на прожиток.

Микола Рябчук,
Київ

ПРИВИД БОСНІЇ НАД УКРАЇНОЮ?

II

Для багатьох українців найпростішим розв'язанням кримської проблеми виглядає запровадження там військового стану, розпуск так званого парляменту й інтернування так званого президента. Формально причини для цього знайти неважко: політичний (і кримінальний) терор на півострові, переслідування українських і татарських активістів, порушення Конституції України й посягання на її територіяльну цілісність. Якщо ескаляція всіх цих явищ на півострові триватиме, український Уряд цілком імовірно, буде змушений вдатися до крайніх заходів — зокрема, в разі проведення прихильниками Мєшкова референдуму про незалежність Криму 27-го березня.

Навряд чи населення Криму кинеться захищати свого президента (як і будь-кого іншого) зі зброєю в руках. Але російські війська, розташовані в Чорному морі і на кримських берегових базах, докладуть, безумовно, усіх зусиль до такого захисту, і, звичайно ж, подбають, щоб „кримські сепаратисти" були озброєні нітрохи не гірше від „сепаратистів" абхазьких (котрим, як ми пам'ятаємо, не забракло, ані ракет, ані літаків, ані, тим більше, звичайних боєприпасів). Російська армія, як ми знаємо, має здатність діяти автономно — не питаючи дозволу у Москви (чи, принаймні, вдаючи, що такого дозволу не було). А тому не слід надто покладатися на „миролюбні" заяви Єльцина про визнання існуючих кордонів чи недавнє твердження В. Ігрунова, голови російської парляментської комісії зв'язків з СНД, що Росія, мовляв, не зацікавлена у відокремленні Криму від України і не заохочуватиме до таких тенденцій.

В країні, де ліва рука не знає, що робить права (а Росія під цим оглядом мало чим відрізняється від України), останнє слово, на жаль, найчастіше лишається за найаґресивнішою вояччиною — як це вже було і в Грузії, і в Молдові, і в Таджикистані. Російські яструби, безумовно, зацікавлені в тому, щоб вплутати Україну в безперспективний збройний конфлікт у Криму. Бо всі вони — від Грачова до Макашова й від Козирєва до Бабуріна — розуміють, що хоч би як розвивалися події в Криму, хоч би які заяви про Севастополь ухвалював російський парлямент і хоч би які „возз'єднувальні" референдуми проводило тамтешнє „русскоязичноє" населення, Крим юридично, тобто згідно з міжнародним правом ніколи не стане частиною Росії не надасть офіційної згоди Київ. Приклад Японії, що ось уже п'ятдесят років допоминається своїх островів, найкраще тому підтвердження. А тому треба таку згоду від офіційного Києва будь-що вирвати, а вирвати її можна, поставивши Київ на коліна — економічно і, бажано, мілітарно, як це було вже проroблено з непоступливим урядом Шеварднадзе в Грузії (чи урядом Ельчибея в Азербайджані).

Під цим кутом зору зрозумілішою стає серія загадкових терористичних актів у Криму: впродовж короткого часу загинули різні люди, представники різних політичних напрямків. Але почерк убивць той самий — це почерк професіоналів високої кляси, на зразок тих, що три роки тому вимордували литовських прикордонників, штурмували вільнюський телецентр, підривали „націоналістичні" пам'ятники в Галичині й Прибалтиці. Не аматори-„екстремісти", а професійні головорізи з усіляких ОМОНів та „альф" розпізнаються за кривавими злочинами в Криму. У тих злочинах ніби й нема політичної логіки, нема видимої мети, крім однієї: нацькувати усіх на всіх, посіяти підозріливість, страх, ненависть, — і почати ловити рибу в каламутній воді. Розрахунок простий: якщо Київ не втрутиться в цей розгул терору, він дискредитує себе в очах кримчан бездіяльністю („тільки Москва наведе порядок!"), а якщо втрутиться, то дискредитує себе ще дужче, — власне, вскочить у приготовану для нього пастку.

Закінчення буде.

Володимир Жила

МАЛА ЕНЦИКЛОПЕДІЯ ПРО УКРАЇНУ

„Україна: путівник", підготували і впорядкували Осип Зінкевич і Володимир Гула. Видавництво „Смолоскип", Київ—Балтимор, 1993, 450 стор., понад 300 фотоілюстрацій, пляни міст, ціна 27,75.

Перед нами цікава й наскрізь ориґінальна книга „Україна: путівник". Видання названо скромно путівником, але воно фактично виходить далеко поза межі свого призначення. Бож, це і путівник, і довідник, і своєрідна мала енциклопедія відомостей про Україну 1993 року. Книга появилася двома окремими виданнями: українською та англійською мовами.

Путівник такого характеру й розміру з'явився, до речі, вперше в Україні. А тут видавництво ще пообіцяло, що він буде перевидаватися щороку — осучаснений, доповнений новою інформацією, удосконалений та більш пристосований до потреб і вимог вибагливих туристів як чужинців, так і українців з діяспори. Треба не забувати, що Україна сьогодні не зважаючи на її економічні труднощі та на брак готелів з усіма модерними вигодами є все ж таки найбільш економним, найпрактичнішим і найцікавішим місцем відпочинку. Тут можна і чимало побачити та ще більше пережити, ознайомитися з народом, його традиціями та культурними здобутками, а їх в Україні багато й то не тільки в Києві, чи в Криму, але майже в кожній області. А що ж тоді сказати про Чорне море, Карпати. Це ж ті незабутні й неповторні місця природної краси, які людина нашого часу наполегливо розшукує. Вона ж хоче побачити щось нове, ориґінальне й тут же повне задушевного чару.

Матеріял у путівнику поділений на 25 розділів і поданий схематично в своїй побудові. Подано тут інформації про понад 300 міст і сіл України. Усе можна легко й швидко в книзі розшукати, з уваги на її спрощено-узагальнений вигляд. Матеріял подано за такими схемою і порядком: а) Відомі особи, що народилися, чи поховані в області; б) Церкви, історичні й архітектурні пам'ятки; в Музеї, театри, філармонії, видавництва й книгарні; г) Вищі навчальні заклади, бібліотеки, архіви, спортивні споруди; ґ) Готелі, ресторани, кафе, крамниці, банки; д) Інформаційні осередки про туризм, курорти й транспорт; е) Пошта, телефон, факс, медична обслуга, аптеки; є) Віровизнання з поданням дня і годин, коли відбуваються Богослужіння. У кожному розділі включено підрозділ „Історичними містами й селами області".

Путівник відкривається статтею про історію України, її народ, географічне положення і економічний потенціял. Далі подаються найважливіші відомості потрібні для туриста, чи подорожуючого в Україні: документи; візи; гроші; електричні інструменти і їхній вольтаж; що брати і чого не брати з собою, що вільно й чого не вільно ввозити і вивозити з України; адреси митних установ; робочі години та святкові дні в Україні; українська кухня; таксі, телефони в Україні, спеціяльні та екстремні виклики і; тури по Україні.

У путівнику окремо виділено розділ про Київ — столицю України та про Київську область. Інші області подано за абеткою. У книзі опубліковано пляни 24-ох обласних міст України і головного міста республіки Крим з новими назвами вулиць, а також пляни метро у Києві й Харкові.

Однак, у цій довідці не подано інформації про оплату готелів, окремих круїзів і екскурсій, квитків на літак, поїзд і автобус. Ціни ці постійно міняються і їх передчасно подавати. В деяких готелях можна платити українськими грішми, в інших — лише іноземною валютою.

У додатку до путівника подано (разом з адресами, числами телефонів і факсів: а) Посольства і консульства України за кордоном; б) Іноземні посольства в Україні; в) Державні установи — міністерства, комітети; г) Політичні партії і організації; ґ) Телефонні коди міст і населених пунктів України; д) Телефонні коди найважливіших країн і міст світу; е) Конверсійну таблицю розмірів одягу, взуття, метричну систему, таблицю температур; є) Подорожні аґенства.

У путівнику, як бачимо зібрано багато різної інформації. Тому до неї треба підходити селективно, без плянування під час однієї поїздки охопити одразу все.

Підсумовуючи, треба сказати, що придбавши книгу „Україна: путівник", подорожуючому чи туристові буде набагато легше плянувати поїздку в Україну, а під час поїздки краще її реалізувати, відвідуючи запляновані місця. Рецензована книга написана розумно й доцільно з використанням широкого матеріялу, який подано в стилі світових путівників. Книга в цілому багата на різні цікаві спостереження і читається з великим інтересом. Вона, без сумніву, уприємнить подорож в Україну кожному, хто її придбає.

Книгу „Україна: путівник" можна купити, звернувшись на адресу: „Smoloskyp", P. O. box 20620, Billings, Montana 59104, USA.

Божена Ольшанівська

КОМІСІЯ ДОСЛІДІВ ВЕЛИКОГО ГОЛОДУ УКРАЇНИ В АМЕРИКАНСЬКОМУ КОНҐРЕСІ

III

Слухання законопроєкту

Щоб законопроєкт Палати Репрезентантів ч. 4459 зрушився з місця, треба було, щоб він якнайшвидше перейшов слухання перед Підкомісією Міжнародних дій, або Підкомісією Справ Европи і Середнього Сходу. АГРУ спершу старалася, щоб законопроєкт розглядала Підкомісія людських прав і міжнародних організацій, головою якої був Ґас Ятран, демократ із Пенсильванії. Ятран, в минулому, ставився дуже прихильно до справ, які відносилися до прав людини і можна було сподіватися, що він буде прихильний також і до „голодового" закону. Але голова Комісії закордонних справ Фассел не хотів спрямувати цього законопроєкту до підкомісії Ятрана.

Кожний законопроєкт, внесений у Палаті Репрезентантів спрямовують до відповідної комісії, чи підкомісії для перегляду, поправок і змін, після чого його пересилають до голосування повною Палатою. Головна детальна праця над проєктом здійснюється у цих комісіях, і якщо голова Комісії вважає, що законопроєкт є вартісний, або якщо на нього достаточно натиснуть, він назначає дату слухань. Якщо особисто він є проти законопроєкту, або якщо електорат не виказує якого більшого зацікавлення, він може той цілий проєкт „поставити на полицю". На „полицях" підкомісій і комісій є тисячі законопроєктів і резолюцій, які припадають порохом і йдуть в забуття. Остаточно, в кінцевій аналізі, найсильніший вплив на вибраних службових осіб в уряді має електорат.

Голосування над законопроєктом

Після слухань законопроєкту ч. 4459, треба було, щоб його прийняли і схвалили члени цілої Підкомісії міжнародних дій, а опісля, голосуванням, члени цілої Комісії закордонних справ. Щойно тоді, в день на календарі призначений головою (спікером) Палати Репрезентантів, можна законопроєкт подати для голосування цілою Палатою. Якщо проєкт подати на календар запізно, голосування над ним не відбудеться. Голосування над новими законопроєктами відбувається під час реґулярних сесій Палати — звичайно після дискусій важливіших пунктів.

Різниця між резолюцією і законопроєктом

Між законопроєктом, який пропонує новий закон, і резолюцією, яка висловлює волю, або бажання Конґресу, є велика різниця. Резолюція Конґресу висловлює тільки опінію однієї Палати щодо якоїсь справи, але нікого до нічого не зобов'язує, наприклад, ані Палата не обов'язана допровадити справу до успішного кінця, ані президент не мусить виконувати бажання Конґресу; він тільки приймає бажання Конґресу до відома, а пізніше робить, як диктує його політика. Натомість закон, який створений обома Палатами Конґресу і підписаний президентом, обов'язує, і йому обов'язково треба повинуватися. У тоталітарних країнах законів не дотримують, бо уряд не є під контролею виборців.

Під час дворічного терміну кожного Конґресу, законодавці вносять множества законопроєктів і резолюцій, і велика більшість із них тихо помирає на полицях підкомісій і комісій, головно через слабу підтримку виборців. Новий Конґрес починає все віднова і члени знову вносять нові резолюції і законопроєкти. Щоб задовільнити виборців, деякі законодавці кожні два роки рутинно вносять ті самі, застарілі резолюції, але на них ніхто не голосує.

До 1983 року, українцям пощастило осягнути невеликі успіхи тим, що Конґрес прийняв деякі спонзоровані ними резолюції. Брак досвіду у громадському проводі і традиційне упередження проти Уряду були причинами, що якихось більших проєктів і не починали.

Ігор Ольшанівський

Стійкість і динамічність характеру І. Ольшанівського були тими позитивними якостями, які в тому моменті так заважили на успіху голодового законопроєкту. Своїм даром переконувати він прихилив не лише американських законодавців до потреби цього закону, але також йому вдалося переконати провідних діячів української громади. Він зрозумів, що час і нагоду треба зручно використати і що прихильні обставини триватимуть лише коротко. Законопроєкт Голодової комісії треба було завершити в короткому часу і не дозволити, щоб ентузіязм послаб, бо тоді погіршилися би вигляди на успіх. Тому обов'язково було потрібно, щоб закон прийнято перед закінченням 98-ої сесії Конґресу у жовтні 1984 року.

У 1985 р. була б зачалася сесія вже нового 99-го Конґресу і законопроєкт треба би вносити наново. Все треба було би починати від початку, і були малі надії, щоб знову вдалося осягнути такий самий рівень ентузіязму. І. Ольшанівський розумів важливість хвилини і тому повністю віддав себе реалізуванню законопроєкту, працюючи для цієї справи цілі дні і ночі. Він постійно писав, майже щоденно телефонував до Вашінґтону і, коли лише міг, особисто туди їздив.

Усі ті зусилля не помагали переконати голів підкомісій — Гамілтона чи Майку, щоб вони дали законопроєкт на переслухання. Не допомогло навіть це, що конґресмена Д. Майку попрошено на голову Голодової комісії. Йому, видно, на тому не залежало. На успіхові Голодової комісії також не залежало Д. Фасселові, який був головою повної Комісії закордонних справ,і вистачало його слова, щоб справа рушилася вперед. Але це не перший раз, що Д. Фассел ставив опір.

Продовження буде.

ЖИТТЯ І ЗНАННЯ

Редаґує Лев Яцкевич

Винаходи та відкриття

Багато людей думає, що винаходи та відкриття — це два тотожні поняття. А насправді — це дві відрубні речі. Винаходи, — це творення чогось нового, а відкриття, — це збагачення людського знання про світ, його розповсюдження та закони, зв'язані з його існуванням. Одним з найбільш вагомих було відкриття нового світу, що його доконав мореплавець з Ґенуї Христофор Колюмб, а за повноцінний приклад винаходу може правити винахід, наприклад, мікроскопу та телескопу, основаних, до речі, на відкритті фізичного закону заламання світляних променів в сочці. Як побачимо згодом винаходи й відкриття часто пов'язані із собою. При допомозі мікроскопу та телескопу вчені відкрили два нові фантастичні світи, мікро-та макро-космосу. В першому світі ми відкрили бактерії та гени, в другому — зорі (сонця, плянети, місяці, мряковини, ґалактики тощо.

Завдяки цим винаходам став дійсністю великий поступ у медицині, бактеріології, фармакології, хемії, фізиці та у цілому вахляреві людського знання. Завдяки тим винаходам, втішаємося сьогодні продовженим триванням життя та його високим стандартом з багатьма технічними удогідненнями.

Але найважливіше те, що в західньому світі тими всіми модерними удогідненнями користується майже кожний мешканець, без уваги на його соціяльний стан та його матеріяльні прибутки. І цей високий життєвий стандарт життя завдячуємо не ідеології, а технології вільного, демократичного світу, в якому кожна людина має змогу працювати й за свою працю отримувати відповідну винагороду. Звичайно, цей світ не є сповнений ангелів, але звичайних людей, таких, як ми самі, що роблять помилки та вирішення, часто-густо в користь своїх матеріяльних інтересів та амбіцій. Але це, як кажуть американці, побічні ефекти вільного демократичного ринку. У висліді, ми є свідками цілого ряду криз, які стали дійсністю, у висліді матеріялістичної господарки та завеликого встрявання людини в дії природи.

З поширенням продукції автомобілів, що становлять один з великих удогіднень модерної людини, ціна за нерафіновану нафту почала підноситися стрімко вгору. У висліді, американський Уряд почав плянувати побудову атомних електростанцій. Але ЗСА випередив в тому задумі Совєтський Союз, який побудував 21-го червня 1954 року в невеликому містечку Обнінськ, коло Москви першу в світі експериментальну атомну електростанцію, потужністю 5 меґаватів (1меґават дорівнюється 106 ватам або 10,000 кіловатам). Під сучасну пору в 22-ох країнах світу діє 253 атомні електростанції, сумаричної потужности 30 меґаватів. У тракті їх побудови заплянoвано поверх 200 нових атомних електростанцій, з удвічі більшою потужністю.

Згідно з передбаченнями, до кінця цього тисячоліття, світова потужність усіх ядерних електростанцій збільшиться до 1,000 меґаватів, з яких 85 відс. припаде на високопромисловнені держави, а три відсотки на держави Третього світу. На жаль, ті, хто працював над статистикою або передбаченням, не взяв, мабуть, до уваги реакцію мешканців цих країн, стосовно проникання, насиченої радіяцією, охолодної води та щораз частіші радіяційні випромінювання. Але цвяхом до атомної трумни майбутніх атомних електростанцій, став український Чорнобиль та його наслідки у виді пораження та затруєння поверх 20,000 мешканців чорнобильського навкілля.

Немає сумніву, що існуючі атомні електростанції залишаться у цьогочасній дії, але з багато більшою та кращою атомною контролею. На нашу думку, в останньому часі, людина опанувавши майже всецілo нашу плянету, не освідомлює собі повністю своєї відповідальности за встрявання в дію природи. Одним з видів з цього встрявання становить вирощування ядерної енерґії, методою розщеплення атомів її пального із шкідливими дійовими ефектами радіяційного випромінювання.

І тут, стає перед людиною руба, дилема як розв'язати цю вагому небезпеку затруювання нашого навкілля радіяцією атомного ядра, при одночасному розв'язанні кризи світової нестачі енерґії. Для розв'язки першої проблеми, слід унапрямити досліди та зусилля дослідників світу на винахід нової безпечної методи вирощування атомної енерґії методою стоплення атомних ядер, якою під сучасну пору користується наше сонце й мабуть, всі інші сонця Вселенної.

Друга можливість, це перетворювання соняшного тепла безпосередньо в електромагнетну енерґію, у виді мікрохвиль, які будуть унапрямлені на землю. Для цієї мети буде вичалена в надземні простори фльотилія сателітів. Якщоб ця остання розв'язка стала дійсністю, земля була б забезпечена дешевою енерґією на сотні років.

Співпраця Академії наук Королівського товариства Канади з АН України

Нещодавно на третьому семінарі осіннього циклу лекцій Канадського Інституту Українських Студій в Едмонтоні, Альта, слухачі мали нагоду зустрітися з математиком та спеціалістом з океанографії д-ром Лоренсом Мисаком. Подія була б звичайною, навіть беручи під увагу, що д-р Мисак є науковцем світової слави, якби не той факт, що в квітні 1993 року його було обрано президентом Академії наук Королівського товариства Канади (КТК), найбільшої з трьох академій товариства, яка об'єднує 800 кращих канадських спеціалістів з точних та прикладних наук. Діяспора має повне право гордитися своїми здобутками, бож це вперше цю престижну установу очолюватиме протягом трьох років українець за походженням.

У рамках міжнародної діяльности та програм співпраці, весною 1993 року Королівське товариство Канади підписало протокол про наміри на співпрацю та обміни з Академією Наук України. Це стало однією з перших угод, підписаних КТК з країнами колишнього східньоевропейського бльоку, що продовжує практику обмінів, яка вже існує між КТК і Королівським товариством Лондону та Інститутом Франції. Недавно були також встановлені обміни з Польщею, Італією та Індією. Підписання цього протоколу є надзвичайно важливим фактом як для України, так і для Канади. Поміж першими проєктами, які мають бути здійсненими за положеннями цього протоколу, є річний обмін визначними лекторами обох країн. За словами д-ра Мисака, підписаний документ має на меті довготривалі плідні контакти, уможливлюючи раз на рік двотижневе перебування одного з визначних українських науковців-лекторів у Канаді, а за рік — канадського в Україні. Приблизний плян таких поїздок включатиме відвідування чотирьох-п'ятьох головних міст країни-господаря, де науковець має прочитати кілька лекцій для вузького кола спеціялістів, про свої дослідження, і для більш широкої авдиторії, популярні.

Щоб забезпечити життєвість цього проєкту, Королівське товариство Канади вирішило встановити спеціяльний Фонд обмінів з Україною, відсотки з якого йтимуть на покриття коштів перебування українських лекторів в Канаді. Початкова мета — зібрати 100,000 дол. Департамент зовнішніх справ федерального уряду погодився додати до суми пожертв, які надійдуть до 1-го квітня 1994 року свій внесок у пропорції 1 до 5.

З підписанням протоколу про наміри між КТК та АН України, д-р Мисак співочолив кампанію на збір фондів для новоствореного Фонду обмінів з Україною. З цією метою восени 1993 р. він об'їхав всю Канаду, виступаючи з доповідями, розповідаючи про діяльність товариства та його пляни щодо співпраці з Україною. Саме це і було головною темою його виступу на семінарі в КІУСі.

Від часу проголошення Україною незалежности, різні особи українського походження Канади та інших країн світу, які, хоч і не мають нічого спільного з Україною у своєму професійному житті, відшукують тепер спільні точки зацікавлення, знаходять можливості допомогти їй зайняти належне місце у світі. Д-р Л. Мисак належить до людей, що прагнуть прокласти власні стежки до землі своїх предків.

Серед інших, які співпрацюють у цьому важливому проєкті, — співголова кампанії д-р Ю. Даревич (Йоркський ун-т, Онт.), д-р М. Бачинський (Монтреаль, Кве.) д-р Рома Франко (Саскачеванський університет), д-р П. Кондра (Вінніпеґ, Ман.), д-р П. ЛеБлонд (університет Британської Колюмбії).

Зацікавлені отримати детальнішу інформацію про нову програму співпраці КТК з АН України або внести пожертву на Фонд обмінів з Україною, проситься телефонувати на число (613) 991-6990, факс (613) 991-6996, або звернутися на адресу: Ms. Therese Gauthier, Coordinator, Development and International Relations Royal Society of Canada, P.O. Box 9734, Ottawa, Ontario, K1G 5J4.

Галина Клід

Вислід Літературного конкурсу „Бабуня нашого часу"

Жюрі Літературного конкурсу „Бабуня нашого часу", конкурсу, що його організатором є 43-ий Відділ Союзу Українок Америки, а фундаторами д-р Микола Ценко і д-р Олексій Ценко з Філядельфії, розглянуло критично 57 надісланих на конкурс творів і прийняло наступні рішення:

Не призначити першої нагороди, тільки — нагородити такі праці:

Повість „Тут на Україні" (псевдонім: Валентина Юхимович) сумою 300 дол.;

Оповідання „Її любов" (псевдонім: Олена Задорожна) сумою 150 дол.;

Поему „Надія, віра і любов" (псевдонімом: Солкірія) сумою 125 дол.;

Оповідання „Моя бабуня Юльця" (псевдонім: З. Подільчук) сумою 125 дол.;

Нарис „П'ять колосків" (псевдонім: Лесь Норолюк) сумою 100 дол.

Нарис „Чекання" (псевдонім: Вадим Невмирущий) сумою 100 дол.;

Оповідання „Серед мільйона слів" (псевдонім: Ксеня Клим) сумою 100 дол.

Відзначити (без грошових нагород) такі надіслані твори:

— „Любов довго терпить" (псевдонім: Ольга Володченко);
— „Дарія і Вірочка, або прибрана бабуся" (псевдо: Лідія Антимович);
— „Баббуся мого дитинства" (псевдонім: „Троєщина";
— „Щасливий Тиждень" (псевдонім: Наталка Перепілка);
— „Почула по радіо..." (псевдонім: Тет яна);
— „Навернення" (псевдонім: Павло Топольський);
— „Діямантове весілля" (псевдонім: Агатангел);
— „Тримайся бабусю!" (псевдонім: Гоя);
— „Хрестик" (псевдонім: Іван Дрімак);
— „Мамо, а де ж хата..." (псевдонім: Раїса Зорессвіт);
— „Вакації з бабусею" (псевдонім: Оксана з Бойків).

Члени жюрі: д-р Лариса Онишкевич, проф. Леонід Рудницький і Марта Тарнавська.

Організатори конкурсу повідомляють, що після розкриття конверт виявилося, що автором нагороджених творів є:

„Тут на Україні" — Надія Ковалик (Львів, Україна); „Її любов" — Надія Ковалик (Львів, Україна); „Надія, віра, любов" — Людмила Осона (Київ, Україна); „Моя бабуня Юльця" — Зірка Мензатюк (літ. ім'я Зірка Мамай, Київ, Україна); „П'ять колосків" — Володимир Романюк (село Цвітова, Калуський район, Іванофранківська область, Україна); „Чекання" — Вадим Кошій (Яготин, Київська область, Україна); „Серед мільйонів слів" — Євгенія Божик (Львів, Україна).

Авторами відзначених творів є: „Любов довго терпить" — Євгенія Божик (Львів, Україна); „Дарія і Вірочка, або придбана бабуся" — Любов Коленська (Мейплвуд, Н.Дж., ЗСА); „Бабуся мого дитинства" — Ігор Січовик (Київ, Україна); „Щасливий тиждень" — Наталя Билень (Львів, Україна); „Почула по радіо..." — Тетяна Михасюк (Рівне, Україна); „Навернення" — Ігор Качуровський (Мюнхен, Німеччина); „Діямантове весілля" — Павло Гвоздецький (Київ, Україна); „Тримайся бабусю!" — Андрій Титов і Тетяна Титова (Київ, Україна); „Хрестик" — Іван Малюта (Київ, Україна); „Мамо, а де ж хата?" — Раїса Олійник (Київ, Україна); „Вакації з бабусею" — Любов Дмитришин-Часто (Джерзі Сіті, Н.Дж. ЗСА).

Людмила Чайківська,
адміністратор конкурсу

Фундатори УВУ св. п. Р. і св. п. Є. Кушнірчуки

Р. Кушнірчук

Є. Кушнірчук

Дух жертвенности в українському народі завжди був виявом його щедрої, благородної, християнської вдачі, він не гасне і серед нашої діяспори тепер. Шляхетні пориви української душі працювати для добра народу, допомагати в його многогранних потребах освіти і культури знайшли своє втілення в створенні Постійного Стипендійного Фонду при Українському Вільному Університеті патріотичною родиною св. п. Романа і св. п. Євдокії Кушнірчуків, незламних і нескорених гуцулів-верховинців з серця Карпат, зеленого Космача, в сумі 13,400 дол.

Життєпис Романа Семена Кушнірчука — це нерозривна нитка служіння, посвяти, боротьби та жертвенности своєму Космачеві з якого походив. Син Івана і Євдокії з Ґорґанюків, народився 21-го лютого 1902 року. Одідичивши від своїх предків, свободолюбних верховинців, любов до рідної землі, до прадідних традицій та духа боротьби за право бути господарем на своїй землі, св. п. Роман вже з юних літ присвячується праці над піднесеням національної свідомости, культурного та господарського рівня свого рідного Космача. Впродовж 25 років громадської праці аж до Другої світової війни Р. Кушнірчук працював у проводі села Космач: довголітнім головою Т-ва „Просвіта", головою і основником Т-ва „Рідна Школа", „Сільського Господаря", безалкогольного Т-ва „Відродження", Гуцульської Щадниці, керівником хору і драматичного гуртка. Він був жертводавцем поля під будову двох будинків „Рідної Школи", яких був гарячим опікуном та стояв на сторожі української мови для дітей свого села. За німецької окупації став ініціятором і головою громадського комітету для допомоги голодуючому населенню Космача, заходом якого понад 400 осіб щоденно діставали дарові обіди, впродовж вісьмох місяців. Польська влада ворожим оком дивилася на працю Р. Кушнірчука в Космачі, переводила труси в його хаті та засудила на два роки тюрми за „бунт" проти польської влади. За большевицької окупації був засуджений НКВД до кари смерти, з якої чудом урятувався втечею за кордон.

Прибувши до Америки в 1950 році, поселилася родина Кушнірчуків у Воррені біля Дітройту, де св. п. Роман працював в проєктувальних працях автомобільного заводу Форд. Там же, на новому поселенні, не припиняє громадської діяльности, присвячується з дружиною матеріяльній допомозі студентам в Бразилії і Україні, підтримують українські установи, видавництва в Америці, Канаді, Німеччині і Україні та щедро відгукнулися востаннє на Фонд Дітям Чорнобиля та Фонд Відродження України. Стали фундаторами побудови пам'ятників Т. Шевченкові і І. Франкові в рідному Космачі. Болючи недолею своїх земляків-космачан, яких безжалісно нищила німецька, а згодом большевицька, окупації, під час якої — за словами св. п. Р. Кушнірчука — „більше сотні гуцульської молоді загинуло в боротьбі за рідне гніздо, а їхні родини вивезено в сибірські тайги. По довгих роках неволі деякі з них повернулися хворими, голодними, обдертими. Чимало з них були гуцульськими мистцями, різьбарами, колишні провідники села, які працювали разом зі мною, тому нашим обов'язком було помогти в їхній біді. Минулими роками ми вислали матеріяли на одежу для 208 родин (468 осіб) вартости 112,000 дол. За нашу скромну поміч ми отримали понад тисячу листів подяки".

Крім подивугідної жертвенности подружжя Кушнірчуків, не менш цінними являються мемуарні списи Р. Кушнірчука, які друкувалися під псевдонімами в коломийськім регіональнім збірнику, — про село Космач, в журналах „Гуцульський Край", „Жіночий Світ", в Канаді і ЗСА, темою яких були статті про „Просвіту", „Рідну Школу" в Космачі, бої в Карпатах, про космацьку писанку та про звичаї і святкування свого села, в яких він прегарно описує з глибою любов'ю та й докладністю.

Не менш вартісною постатею біля свого чоловіка Романа була його дружина Євдокія, уродженка Космача, яка була одною з небагатьох визначних писанкарок Гуцульщини. Щедро наділена мистецьким талантом, досягнула високої майстерности і краси, створюючи нові орнаменти власної композиції на базі гуцульських традицій. Особливість її писанки — це „карпатський ритм, строга симетрія і поезія без слів", багатство народної культури, — за словами знавців народного мистецтва. Писанки її виставлялися не лише в музеях Галичини, але також у Відні, Римі й Америці. Була нагороджувана за найкращу писанку. Цей мистецький дар св. п. Євдокія одідичила від матері, яка теж була мисткинею в розписі писанок.

Тепло й радісно стає на душі, а відчуття гордости за земляків, людей із золотим серцем й глибокою любов'ю до рідної землі наповняє кожне українське серце.

Оксана Луцька

В пам'ять Р. Гуглевича

Дня 26-го грудня несподівано відійшла у вічність людина динамічної вдачі, яка від своїх молодих років посвятила себе в цілості для добра свого народу. Нею був св. п. Роман Гуглевич.

Українська громада великого Ню Йорку знала його з різних ділянок праці, які він виконував через довгі роки. Понад 20 років покійний очолював Об'єднаний Комітет Українських Організацій. Довгий час працював над розбудовою федеральної кооперативи „Самопоміч" та деякий час був її президентом. При будові церкви св. Юрія керував будівельним фондом, також очолював комітет святкування 1000-ліття хрещення України. Крім того, він був активним в Українському Конгресовому Комітеті, у Науковому Товаристві ім. Тараса Шевченка та в Українському Музеї. Його віддана багатогранна праця дала підстави українській громаді назвати його „вийтом українського Ню Йорку".

Цей список заслуг не буде повний, якщо не подати до нього діяльність в Перемишлянах у передвоєнний час. Нас мало залишилося, які знали добре св. п. Романа з тих часів, тому було б для мене непрощенним гріхом не згадати про нього і його діяльність декількома словами.

Особливими рисами характеру св. п. Романа були товариськість, відвертість. Він радо ділився думками, був працьовитий і беззастережно релігійний. Ось ті прикмети, які дали йому можливість успішно працювати з іншими та рівночасно бути ними шанованим.

Свою адвокатську кар'єру св. п. Роман почав у Перемишлянах, у д-ра Свєтеля, поки не відкрив свою власну канцелярію. Цікаво, що від початку своєї професійної праці він находив час на громадсько-економічну діяльність. У нашому місті кидається у вир життя і стає активним членом кожної місцевої організації і товариства. Всюди можна було почути його голос, його поради. Мабуть, не було неділі, щоб він не поїхав на села у справах „Просвіти", „Рідної Школи" чи на кооперативні наради. В той час були популярні „фестини" — розвагові імпрези по селах, які своєю мистецькою програмою притягали молодь з цілого повіту. І тут був теж св. п. Роман, він тут виголошував доповіді з типовою йому певністю, своїми будуючими ідеями заохочуючи молодь до праці.

З приходом „визволителів", відчуваючи небезпеку, він залишає Перемишляни. Коли в 1949 році я приїхала до Ню Йорку, несподівано стрінула св. п. Романа такого самого, який був в Перемишлянах. Абсолютно не змінився, дальше енергійний, повний верви до громадської праці на новому терені для добра Церкви і громади. Цікаво, що він ніколи не забував про часи в Перемишлянах. Здавалося, що він ними жив і при кожній зустрічі з приємністю їх згадував, випитувався про знайомих нашого міста, а особливо цікавили його теперішні події. Останнього року, коли я їздила на Україну, св. п. Роман не забув передати поважну суму грошей на нову церкву в Перемишлянах, для монастиря Студиток і на будову пам'ятника в честь великого патріота, громадського діяча о. Еміліяна Ковча, який загинув від рук Гестапо в таборі Майданек.

Несподівана смерть розірвала довгий шлях життя Св. п. Роман Гуглевич відійшов у вічність, залишаючи у великому смутку дружину, рідню і цілу українську громаду, для яких все життя посвятив. Він з відкритим лицем стане перед Всевишнім, бо дані йому таланти використав вповні для добра інших людей.

Хай земля Вашінгтона буде йому пером!

Марія Мотиль

Вже розсилається...

(Закінчення зі стор. 1)

на в якій вміщені твори Любов Дмитришин-Часто, Ірини Дибко-Филипчак, Лесі Лисак, Євгенії Бойко-Дімер, Леоніда Лимана, Любови Коленської, Сергія Миронюка і Лади Могилянської.

Закінчується Альманах статтею д-ра Осипа Кравченка про о. Івана Волянського.

Як звичайно Альманах доповнює календарією, ряд цікавих світлин зі сучасного і минулого УНС і численні оголошення.

Альманах зредагували Зенон Снилик, — головний редактор, і Людмила Волянська, мовний редактор.

Ціна Альманаха 12 дол. та його висилається усім передплатникам „Свободи". При тому адміністрація просить не відсилати книжки назад, тому що тоді є подвійна поштова оплата.

50-ліття журналу „Наше Життя" у Філядельфії

Без сумніву журнал „Наше Життя" став гордістю українського жіноцтва не тільки в Америці, але і поза нею. Журналові „Наше Життя" сповнилося 50 років. Для відзначення такого значного ювілею, а також для придбання фондів, щоб забезпечити дальше існування журналу Філядельфійська Округа СУА влаштувала 23-го жовтня 1993 року величавий бенкет-бенефіс.

Ще довго перед бенкетом створено Діловий комітет для підготови свята в складі: Дора Горбачевська — голова, Вікторія Вакуловська — секретарка, Дарія Федак — касир, члени: Ліда Бук, Аня Гаврилюк, Лукія Гриців, Катря Портер, Роксоляна Луців, Оксана Фаріон. З великим ентузіязмом комітет почав працю. Було розіслано багато повідомлень про ювілей, зокрема листів з проханням, щоб громадяни склали датки на видавничий фонд журналу.

З великою приємністю і признанням треба відмітити, що наша громада належно оцінила вартість і потребу такого журналу і щедро відгукнулася на заклик. За це комітет висловлює усім жертводавцям щиру подяку, також дякує союзянкам, які дали поміч комітетові в підготові імпрези.

В остаточному підрахунку збірка принесла 11,785 дол. З чого 10,000 долярів передано на фонд „Нашого Життя", а 1,785 дол. на сторінку „Нашим дітям", яка друкується в цьому журналі. З цієї нагоди комітет видав книжку для дітей, де зібрано всі вірші і оповідання, які були друковані в „Нашому Житті" за 50 років. Підготовою і виданням книжки займалася Аня Гаврилюк. З нагоди тої імпрези появилися дві статті у пресі — Анни Максимович у „Свободі" і Ірени Райнер в „Америці".

Комітет ще раз щиро дякує українській громаді за належне зрозуміння і щедро зложені датки на таку важливу ціль.

Дарія Федак

В Україні

ЛЬВІВ. — Представники амбасади Франції в Україні повідомили, що Львівський Державний Університет ім. І. Франка виграв конкурс з програми „Темпус". Програма оголошена європейською спільнотою і в ній передбачено включення якнайбільшої кількости студентів закордонних країн до вивчення української мови.

КИЇВ. — На засіданні Міжвідомчого комітету з питань визначення пріоритетів використання валютних надходжень в Україну були задоволені валютні потреби всіх підприємств, що подали заяви на придбання валюти. У тендері взяли участь 10 підприємств різних форм власности, які виставили контракти під енергоносії, медикаменти, технологічне обладнання тощо. Загальна вартість валюти, розподілена на тендері, налічує понад 12 міл. дол.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

ВІВТОРОК, 15-го ЛЮТОГО 1994 р.

Джерзі Сіті, Н.Дж. Річні загальні збори 25-го Відд. УНСоюзу відбудуться о год. 1-ій по пол. в приміщенні головної канцелярії УНС, III поверх. На порядку: звіти Управи, дискусія над звітами і вибір нової Управи на 1994-ий рік. Вибір 2-ох делегатів і заступників на 33-тю Конвенцію УНСоюзу. Проситься членів взяти активну участь. — Управа 25 Відд. УНС.

ТРЕБА ВИПРАВИТИ

У дописі про відвідини сеньйорів в УНС у числі 24 зі суботи, 5-го лютого, пропущено у підписі під світлиною прізвище Марії Штогрин, що стоїть поруч свого мужа Ю. Штогрина. У тексті видрукувано, що Клюб Сеньйорів має 140 членів, а має бути 340. — ред.

ПОВІДОМЛЕННЯ

Фундація Українського Вільного Університету в ЗСА повідомляє та запрошує всіх членів Фундації УВУ на

Загальні Річні Збори Фундації

що відбудуться в неділю 27-го лютого 1994 р., год. 3:00 по полудні в домівці при 136 Друга Авеню, Ню Йорк, Н.Й..

Порядок нарад буде поданий на зборах.

За Управу Фундації Українського Вільного Університету:

д-р Василь Лучків, Діючий голова
д-р Дмитро Боднарчук, Секретар

У П'ЯТУ РІЧНИЦЮ ВІДХОДУ У ВІЧНІСТЬ
дорогого нам голови 5-го Відділу ООЛ в Ірвінгтоні, Н.Дж.

бл.п.
мґра
ЛЮБОМИРА ПЄХА

буде відслужена заупокійна
СЛУЖБА БОЖА
з панахидою

у неділю 27-го лютого 1994 року о год. 11:30 ранку в церкві св. Івана Хрестителя в Нюарку, Н.Дж.

Про молитви за душу покійного просять:
дружина — ЛЕСЯ ПЄХ і
управа 5-го Відділу Організації Оборони Лемківщини в Ірвінгтоні, Н.Дж.

Ділимося сумною і болючою вісткою, що 17-го грудня 1993 р. з волі Всевишнього відійшла від нас найдорожча МАМА, БАБУСЯ І ПРАБАБУСЯ

бл. п.
ПАРАСКЕВА ВІТОЛЬ

нар. на Полтавщині 10-го листопада 1900 р.

ПОХОРОННІ ВІДПРАВИ відбулися 22-го грудня 1993 р. з православної церкви Пресвятої Тройці (о. Володимир Кушнір) в м. Лондоні, Онтаріо, Канада.

ПОХОВАНА на українській секції кладовища Mount Pleasant. Просимо знайомих молитися за спокій душі її між праведними.

ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ НАШІЙ МАМІ

Дочки — НІНА КУЗЬМЕНКО з дітьми ЛАРИСОЮ і АНДРІЄМ
— МАРІЯ МАТВІЇВ з чоловіком ЗЕНОНОМ і дочками ЛІДІЄЮ і НІНОЮ
правнуки — JASON — ДМИТРО SMITH
— JOSHUA — АНДРІЙ SMITH
— АНДРІЙ і АДАМ КУЗЬМЕНКИ
— АНДРІЙ і ЛАРИСА ВЕБСТЕРИ
— НАТАЛЯ і ХРИСТИНА АЛІНСОНИ
зяті — СЕНДІ АЛІСОН,
— ЕДУАРД ПОВЕЛЛ,
— ВЕЙН ВЕБСТЕР та
невістка — ПАВЛЕТ КУЗЬМЕНКО

Українська громада попрощала у Божу вічність Р. Гаєцького

17-го листопада 1993 року, у несприятливу, дощову погоду численна громада відпровадила на вічний спочинок свого взірцевого члена, видатного громадянина громадсько- політичного діяча, старшину-вояка українського патріота інж. Романа Гаєцького. Це був справді особливий вияв пошани і вдячности до покійного Романа.

Всі ми свідомі незаперечної істини, що кожна людина мусить померти. Під тим оглядом не буде жодних винятків. Незалежно від цього, відхід кожної людини сприймаємо болюче. А цей біль особливий, коли від нас відходить близька і дорога нам людина, з якою ми ділили долю — разом сумували з приводу невдач і раділи успіхами. Такою був для організованої української громади покійний Роман Гаєцький. Він же був душею, як колишній старшина 1-ої Української Дивізії Української Національної Армії, для Братства Дивізійників. Він же був членом Організації Українських Націоналістів та провідником середовища УГВР, активним громадським і політичним діячем. Тому його несподіваний відхід у Божі засвіти болем сколихнув українською громадою.

Ще шість днів перед смертю Романа, у неділю, 7-го листопада 1993 року, ми разом верталися з Конгресу СКУ, що відбувся в Торонто. Жваво обговорювали перебіг нарад, виступи державних представників України — Миколи Жулинського, Костянтина Морозова, Івана Драча та інших. І через шість днів, не хворіючи, в суботу вранці 13-го листопада, Роман зі своєю дружиною Олею були в церкві св. Юра в Ню Йорку на Святій Літургії і разом прийняли св. Тайни Причастя, щоб після цього взяти участь у громадських нарадах, що відбулись в Українському Інституті Америки. Пані Оля після вислухання Служби Божої поїхала до хати, а Роман пішов на згадані наради. Тут на очах приятелів і товаришів Всевишній Господь покликав його до небесних висот. Це звучить казково-трагічно, але тут сповнилась, мабуть, євангельська незаперечна істина — ніхто не знає ні дня, ні години, коли Господь покличе нас з дочасности до вічности. Покійний Роман належав до дуже впорядкованих людей. Він все був приготований і, як бачимо, приготовився розкаяним стати перед престолом Всевишнього. Покійний Роман належав до тих особливих людей, що весь час, на протязі цілого життя, служив рідному українському народові.

Роман Гаєцький народився у 1919 році. Походив з родини української інтелігенції. У родині Гаєцьких була ще дочка Ірина, котра замужем за д-ром Іваном Дорожинським. Батько Романа був суддею, але згодом польська влада позбавила його цієї праці, після того служив адвокатом у Судовій Вишні поблизу Львова. Середню освіту Роман закінчив у Перемишльській гімназії. Батьки Романа дали йому глибоке родинне і релігійне виховання. Роман належав до тієї генерації, що виростала і формувалась в атмосфері українських визвольних змагань, які треба було продовжувати. Спадкоємцем цих змагань стала Організація Українських Націоналістів (ОУН). Роман включився у ряди ОУН. Після закінчення середньої освіти мав велике бажання студіювати медицину, але в той час це було неможливо, бо польська тодішна влада чинила непереборні перешкоди, тому Роман студіював хемію.

Вибух Другої світової війни перекреслив пляни студій Романа. Під час большевицької окупації Західної України у 1940 і 1941 році Роман жив у Львові і йому вдалося якось перебутий той час, хоч батьки переховувалися, щоб не потрапити у руки НКВД. З юнацьких років Роман мав особливе замилування до війська. Разом з наступаючою німецькою армією пішов, як німецький вояк, на Схід. Це були справді тяжкі студії життя. Романові пощастило живим повернутися з-під Сталінграду. Він здобув великий досвід, пізнав, до чого змагають німці, бачив їхню брутальність і безоглядність. Де тільки міг, як вояк-перекладач, старався допомогати своєму народові. Роман приїхав до Львова, коли вже формувалась Перша Українська Дивізія, і він, не повертаючи до німецьких військових частин, прилучився до неї. Зі своїм багатим військовим досвідом, знанням німецької мови він легко перейшов старшинський вишкіл і став старшиною в Українській Дивізії.

Після закінчення війни Роман не перестав діяти для визволення українського народу. Він працював на терені Европи у системі З'єднаного Українсько-Американського Допомогового Комітету (ЗУАДК). Йому доводилося працювати у таких вибухонебезпечних осередках, як Берлін і Тріест, де концентрувались різні сили. Роман у кожній ситуації умів собі дати раду і знаходити прихильників.

У п'ятдесятих роках Роман приїхав до ЗСА, Ню Йорку, де вже мешкали його мати і сестра. Тут Роман відновив свої хемічні студії які по наполегливих зусиллях успішно закінчив. Відтак працював за фахом, як хемік-бактеріолог, аж до виходу на пенсію. Слід підкреслити, що покійний Роман був думаючою, політично освіченою людиною. Він все мав свою думку, умів її ясно висловити та оборонити. Протягом цілого свого життя він був політично активним, всю енергію віддаючи справі визволення українського народу. Належав до тих щасливців, який мав нагоду пережити здобуття незалежности української держави і бути учасником здвигу Братства Українських Дивізійників у вільній Україні.

Українська громада, його товариші по зброї і політичній праці втратили дуже чесну, товариську, привітну і працелюбну людину, українського патріота, а дружина Оля — вірного друга в житті.

Під час Панахиди, яку відспівали члени хору Думка, покійного Романа прощали: Осип Голинський — від Крайового Братства Української Дивізії, Орест Слупчинський — від товаришів-дивізійників, д-р Мирослав Прокоп — від середовища УГВР, заступник голови Львівської обласної Ради Іван Гель — від земляків України. Після похоронів на православному цвинтарі у Бавнд Бруку, під час поминок, якими провадив Ігор Чума, прощали покійного: д-р Анатоль Камінський — від ОУНЗ, Євген Стахів, Олександер Пришляк, В. Миськів, автор цих рядків та інші.

Після заупокійної Служби Божої у церкві св. Юра, яку відправив о. Лаврентій, ЧСВВ, він же попрощав покійного від парафії. На поминках, після похоронів у Бавнд Бруку, якими провадив Ігор Чума, молитву провів о. мітрат Іван Біланич, а покійного прощали д-р Анатоль Камінський, о. Володимир Базилевський, парох православної церкви св. Володимира в Ню Йорку, о. Мирослав Глинський, Олесь Пришляк, Євген Стахів, Володимир Миськів і автор цих рядків. Всі згадували покійного Романа, як заслужену людину, яка щиро служила українській громаді і Церкві. Ведучий Ігор Чума, в імені дружини покійного Олі і всієї його родини, подякував усім промовцям за висловлені добрі слова, отцям і всім товаришам і приятелям за присутність під час похоронних обрядів. Вічна пам'ять покійному Романові.

Микола Галів

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНС

СЕРЕДА, 23-го ЛЮТОГО 1994 р.

Кергонксон, Союзівка. Річні загальні збори 88-го Відділу відбудуться о год. 7-ій вечора на Союзівці. — Управа 88-го Відд. В. Квас — голова, С. Гаврилюк — секретар.

ТАЙФУН ДЖЕРАЛЬДА залишив 150,000 мадагаскарців без даху над головою, 43 осіб загинули. Майже вщент зруйноване друге за значенням місто Таосмін. Першими на допомогу мешканцям острівної держави прийшли колишні колонізатори — французи. Декілька доброчинних організацій Франції негайно післали на Мадагаскар гуманітарні вантажі і своїх спеціялістів.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

ІВАН ХУДИЙ член УНС Відд. 194-го Т-ва „Свобода" в Ню Йорку, Н.Й. помер 13-го серпня 1993 року на 93-му році життя. Нар. 16-го вересня 1900 року в Скориках, Україна. Членом УНС став 1961 року. Залишив у смутку дружину Марію з дому Баран, дочку Наталію Романо, внучку Ларису Гусяк. Похорон відбувся 16-го серпня 1993 року на Woodlown Cemetery в Бронксі, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

О. Юзенів, секр.

СЕМЕН БАНИЦЬКИЙ член УНС Відд. 8-го Т-ва „Подільська Січ" в Йонкерсі, Н.Й. помер 5-го серпня 1993 року на 74-му році життя. Нар. 1914 року в селі Маластів, Зах. Україна. Залишив у смутку дружину Катерину, двох синів Василя і Петра з родинами, 4-ох внуків і одного правнука, а також брата в Україні. Похорон відбувся 7-го серпня 1993 року на цвинтарі Мт. Говп в Йонкесі, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Марія Кульчицька, секр.

СТЕФАНІЯ ПЕТСКО член УНС Відд. 34-го Т-ва ім. Тараса Шевченка в Менвіл, Н.Дж. померла 13-го серпня 1993 року на 67-му році життя. Нар. 3 вересня 1925 року в селі Камянка, Україна. Членом УНС став 1979 року. Залишила у смутку мужа Баба, три доньки та ближчу і дальшу родину в Америці і в Україні. Похорон відбувся 17-го серпня 1993 року на цвинтарі св. Андрія у Савт Бавнд Бруку, Н.Дж.

Війна Їй Пам'ять!

М. Захарко, секр.

ТАНЬКА СПІНДА член УНС Відділу 481-го Т-ва ім. Івана Франка в Карнеґі, Па. померла 18-го квітня 1993 року на 95 році життя. Нар. 13-го січня 1898 року в селі Воля Петрова, Україна. Членом УНС стала 1929 року. Залишила у смутку сина Михайла і чотири доньки: Марію Ганчар, Анну Шіварську, Джін Кінчак і Еленор Попатак. Похорон відбувся 21-го квітня 1993 року на цвинтарі св. Тройці в Коллір, Твп.

Вічна Їй Пам'ять!

Олена Возняк, секр.

ІВАН НУШ член УНС Відд. 78-го Т-ва ім. св. Миколая в Майнесвіл, Па. помер 3-го червня 1993 року на 43-му році життя. Нар. 21-го грудня 1949 року в ЗСА. Залишив у смутку дружину, дочку Лорі і сина Івана мол. Похорон відбувся 7-го червня 1993 року на St. Francis of Assisi Cemetery в Майнесвілл, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Марія Петрунцьо, секр.

ВАСИЛЬ КОРІНЧОК член УНС Відд. 305-го в Магоні Сити, Па. помер 1-го червня 1993 року на 67-му році життя. Нар. 22-го січня 1926 року в Деляно, Па. Членом УНС став 1947 року. Залишив у смутку сестер: Анну Ковальчик і Катерину Ґалері. Похорон відбувся на цвинтарі св. Миколая в Магоні Сити, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Марґарета Гентош, секр.

ДЖЕССІ ТОПОЛЬНИЦЬКА член УНС Відд. 407-го в Торонто, Онт. Канада померла 21-го грудня 1992 року на 94-му році життя. Нар. 1898 року в Україні. Членом УНС став 1959 року. Залишила у смутку три дочки: Марію Вальчук, Джіні Бресолін і Віру Кульчицьку. Похорон відбувся 24-го грудня 1992 року на цвинтарі св. Матея в Торонто, Канада.

Вічна Їй Пам'ять!

Т. Миськів, секр.

МАРІЯ САВЧИН член УНС Відд. 234-го Т-ва „Запорозька Січ" в Елизабет, Н.Дж. померла 20-го вересня 1992 року на 67-му році життя. Нар. 14-го вересня 1925 року в Україні. Членом УНС стала 1964 року. Залишила у смутку дочку Стефанію О'Ніл, сина Джералда і три сестри: Анну Боркевич, Анастазію Федак і Емілію Кеніо; чотирьох братів: Михайла, Івана, Стефана і Петра Федірків в Україні і п'ять внуків. Похорон відбувся 24-го вересня 1992 року на цвинтарі св. Ґертруди в Колонії, Н.Дж.

Вічна Їй Пам'ять!

Секретар

ГРИГОРІЙ ДВИГАЙЛО член УНС Відд. 5-го Т-ва св. Миколая в Асторії, Н.Й. помер 7-го вересня 1992 року на 77-му році життя. Нар. 5-го червня 1915 року в Україні. Членом УНС став 1953 року. Залишив у смутку родину в Україні. Похорон відбувся 10-го жовтня 1992 року на цвинтарі Св. Духа в Гемптонбурґу, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Маріон Климишин, секр.

МИКОЛА УРБАН член УНС Відділу 13-го ім. св. Миколая у Вотервліті, Н.Й. помер 18-го серпня 1993 року на 71-му році життя. Нар. 1921 року в Ждині, пов. Горлиці, Україна. Членом УНС став 1967 року. Залишив у смутку дружину Анну, сина Петра, дві дочки Марію і Меланію, 8 внуків, брата Аксентія у Вотервліті і брата Павла в Польщі, та дальшу родину в Польщі і в Америці. Похорон відбувся 21-го серпня 1993 року на цвинтарі св. Миколая в Колонії, Н.Й.

Вічна Йому Пам'ять!

Павло Шевчук, секр.

ВАСИЛЬ МІГАЛЬ член УНС Відд. 178-го Т-ва ім. св. Марії в Манчестері, Н.Г. помер 27-го липня 1993 року на 72-му році життя. Нар. 1921 року в Манчестері, Н.Г. Членом УНС став 1955 року. Залишив у смутку синів Василя мол. і Джеймса, та 6 внуків. Похорон відбувся 30-го липня 1993 року на цвинтарі св. Йосифа в Бедфорд, Н.Г.

Вічна Йому Пам'ять!

Марія Беднарчик, секр.

ДЕЙЛ Ф. ФАРРЕН член УНС Відд. 113-го в Деррі, Па. помер 27-го липня 1993 року на 65-му році життя. Нар. 26-го січня 1928 року в Деррі, Па. Членом УНС став 1968 року. Залишив у смутку племінницю Фей Кокошку. Похорон відбувся 30-го липня 1993 року на Coles Cemetery в Деррі, Па.

Вічна Йому Пам'ять!

Франко Коземчак, секр.

МАРІЯ НАКОНЕЧНА член УНС Відд. 307-го Т-ва ім. Митр. А. Шептицького в Бостоні, Масс. померла 9-го серпня 1993 року на 94-му році життя. Нар. 1899 року в селі Петрики, Україна. Членом УНС стала 1961 року. Залишила у смутку дочку Ярославу з мужем Дмитром, трьох внуків: Тараса з дружиною Данею, Антона з дружиною Юлею, Марійку з мужем Володимиром та 9 правнуків: Марійку, Андрійка, Христину, Марійку, Володимира, Катрусю, Христинку, Надійку і Михася. Рівнож дальшу родину в Україні, Англії і Польщі. Похорон відбувся 12-го серпня 1993 року на цвинтарі св. Михаїла в Бостоні, Масс.

Вічна Їй Пам'ять!

Дмитро Ґалонжка, секр.

❊ ПОСЛУГИ ❊

❊ ПРАЦЯ ❊

❊ FUNERAL DIRECTORS ❊